

De Vroegwerker

Reflectie op de dagelijkse praktijk

Op zoek gaan naar wat kinderen met een beperking echt blij en gelukkig maakt. Dát staat voor Anne de Kort voorop in haar werk met gehandicapte kinderen. Zij geeft leiding aan een Kinderdagcentrum. Hier komen kinderen met een ontwikkelingsachterstand of een verstandelijke beperking voor dagbehandeling.

Anne de Kort heeft na haar opleiding pedagogiek een Master Special Educational Needs en de Pabo gevolgd. Vervolgens heeft ze werkervaring opgedaan binnen de gehandicapte zorg met kinderen tot 18 jaar en in het speciaal onderwijs. “Ik wilde de ontwikkeling van de kinderen zo optimaal mogelijk stimuleren en mijn eigen kennis en vaardigheden graag uitbreiden en verdiepen. Uiteindelijk heb ik me gespecialiseerd in het begeleiden en coachen van ouders en collega’s. Door deze ervaring ben ik gevraagd om binnen Severinus, een zorgorganisatie in Veldhoven en omgeving, mee te denken in het opzetten van het Kinderdagcentrum. Dit was een mooi en leerzaam proces, waarbij we onder meer samen met ouders in klankbordgroepen hebben gekeken naar hoe het centrum eruit moet komen te zien.”

Waaruit bestaat je dagelijkse werk?

“Ik ben sinds de start op 1 maart van dit jaar regiebegeleider op het Kinderdagcentrum bij Severinus. Hier mogen kinderen met een ontwikkelingsachterstand of een verstandelijke beperking écht kind zijn en opgroeien tussen leeftijdsgenootjes in een liefdevolle omgeving. De nadruk ligt op spelen, leren, ontspannen en jezelf zijn. Onze kinderen worden begeleid door een vast team. Dat krijgt ondersteuning van een fysiotherapeut, logopedist, ergotherapeut en gedragskundige. De ontwikkeling wordt onder andere geregistreerd met behulp van leerdoelen uit de methode Kleine Stapjes. Eén groep bereiden we ook voor op een vorm van onderwijs.”

Wat is je affiniteit met signaleren en vroeghulp?

“Vanaf jongs af aan wist ik al dat ik wilde werken met kinderen waarbij de ontwikkeling niet vanzelf loopt. Ik vind het mooi om in dit vroege stadium van de ontwikkeling te kijken naar wat een kind nodig heeft. Daarbij luister ik altijd naar het verhaal van ouders. Vaak zitten zij, ieder op

zijn of haar eigen manier, in een rouwproces rondom hun kind. Ze hebben immers te horen gekregen dat hun peuter een ontwikkelingsachterstand heeft. Dat geeft veel onzekerheid, bijvoorbeeld of hun kind ooit leert lopen of praten. Voor ouders is het komen naar een Kinderdagcentrum vaak de eerste echte stap buiten de reguliere zorg en opvang. Opeens maakt hun kind deel uit van de gehandicaptenzorg en dit is voor hen vaak erg confronterend. Te meer daar ze opeens in aanraking komen met andere meervoudig beperkte kinderen.”

Wat is voor jou een belangrijke inspiratiebron?

“De kinderen zelf inspireren mij het allermeest. Het geeft mij veel energie om te zien welke stapjes zij bij ons in korte tijd maken. Steeds op zoek gaan naar dat echte contact, naar wat hen blij en gelukkig maakt. Liefdevolle en menselijke zorg geven. Zo normaal mogelijk. Daarnaast ben ik geïnspireerd door verschillende docenten tijdens mijn opleidingen en door de collega’s met wie ik samen heb gewerkt.”

Waar erger je je aan?

“Niet efficiënte samenwerking rondom één kind door verschillende organisaties. Vaak komt dit doordat er niet goed wordt gecommuniceerd of kosten dingen, mijns inziens, te veel tijd. Dit is niet in het belang van het kind en daar kan ik me erg aan storen. Daarnaast zorgen wet- en regelgeving voor veel te veel administratieve ballast in het werk.”

Wat vind je een belangrijke uitdaging?

“Ervoor zorgen dat ieder kind die dit nodig heeft passende ondersteuning krijgt. Ik vind het een uitdaging om samen met ouders en andere professionals het kind zo optimaal mogelijk te kunnen stimuleren in zijn of haar ontwikkeling. Samen kijken naar wat het kind nodig heeft en ze een stapje verder helpen.”